

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ อันเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารนั้น ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ อย่างมากมาย มีการเคลื่อนย้ายข่าวสารและบริการด้านต่างๆ ถึงกันได้อย่างรวดเร็วและเสรี กลายเป็นชุมชนโลกที่ไร้พรมแดน มีการจัดระเบียบทางสังคมและเศรษฐกิจที่ทุกประเทศต้องเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเตรียมประชากรให้มีคุณภาพจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ การศึกษานับได้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มนุษย์สามารถเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีเพื่อแสวงหาความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจ มนุษย์ต้องแสวงหาความรู้วิชาการใหม่ๆ เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้สามารถปรับตัวให้ทันยุคทันสมัย การที่ไม่รู้เท่าทันทำให้ต้องตกอยู่ในฐานะผู้เสียเปรียบ สิ่งที่จะทำให้มนุษย์สามารถปรับตัวให้อยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างมีความสุข และทันต่อการเปลี่ยนแปลงบนโลกที่ไม่ยอมหยุดนิ่งได้ก็คือการศึกษา ดังจะเห็นได้จากนโยบายในการบริหารเพื่อการพัฒนาของประเทศต่างๆ จะให้ความสำคัญและมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาการศึกษาของชาติเป็นอันดับแรกๆ เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งนี้ เพราะเชื่อว่ามนุษย์คือทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศ เพราะมนุษย์เป็นผู้สร้างสรรค์ให้เกิดผลงานและกระบวนการในการผลิต โดยเฉพาะการผลิตในด้านปัจจัยสี่อันเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535 : 1) ระบุไว้ว่า พื้นฐานของการพัฒนาประเทศนั้นก็คือ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ก็คือการศึกษา เพราะการศึกษาทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ เกิดประสบการณ์ในการแก้ปัญหา เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในอันที่จะพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจ สังคม ครอบครัวของตนเองตลอดรวมถึงประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไป กระบวนการศึกษาจึงต้องมีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกัน และเพื่อสร้างเยาวชนที่

จะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตให้สามารถออกไปดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และพัฒนาสังคมให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป

ประเทศไทยได้มีการตื่นตัว และเร่งพัฒนาการศึกษาของชาติให้เจริญก้าวหน้าโดยลำดับ ทั้งนี้ เพื่อมุ่งหวังที่จะพัฒนาคนของประเทศให้มีศักยภาพเพียงพอต่อการดำรงชีพอยู่อย่างมีคุณภาพ ในสังคมของการแข่งขันกันด้วยภูมิปัญญาและความรู้ การศึกษาซึ่งเป็นรากฐานของชีวิตและสังคม การศึกษาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน เป็นเครื่องชี้แนะและโน้มน้าสังคมไปสู่เป้าหมายอันพึงปรารถนาได้ ดังนั้น ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2545) จึงได้กำหนดนโยบายให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการบริหารจัดการศึกษาของประเทศ หรือที่เรียกว่า การปฏิรูปการศึกษา ทั้งนี้ ก็เพื่อมุ่งหวังที่จะให้การจัดการศึกษาได้ก่อให้เกิดการเรียนรู้พัฒนาผู้เรียน ให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม มีจริยธรรม ในการดำรงชีวิต และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข อันจะส่งผลต่อเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษาคือผู้เรียนเป็นคนดี เป็นคนเก่ง และมีความสุข นั่นเอง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543 : 2 - 3) ได้ระบุว่า การปฏิรูปการศึกษาจะกระทำสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับครูผู้ดำเนินการให้เกิดการเรียนรู้ในชั้นเรียนและส่งเสริมความใฝ่รู้ของผู้เรียน ถ้าขาดความร่วมมือจากครู การปฏิรูปการศึกษาจะมีผลสำเร็จน้อยหรือล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ดังนั้นการปฏิรูปการศึกษาจึงต้องอาศัยความร่วมมือจากครู ครูต้องมีความรู้และความสามารถ ความเข้าใจ และเห็นชอบกับการปฏิรูปการศึกษา การศึกษาไทยจึงจะมีโอกาสพัฒนาดีขึ้น ดิเรก พรสีมา (2543 : 139 - 141) กล่าวไว้ว่า พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการส่งเสริมให้มีระบบการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง และที่แตกต่างไปจากสาระของกฎหมายการศึกษาที่มีมาแต่ในอดีตก็คือ บัญญัติให้รัฐต้องตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสภาครูเพื่อทำหน้าที่กำหนดพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ ครูผู้ผ่านการฝึกอบรมและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ และมาตรฐานที่สภาครูกำหนดย่อมจะได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ โดยผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ใบอนุญาตผู้ประกอบวิชาชีพผู้บริหาร หรือใบประกอบวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานจะต้องประกอบอาชีพสมกับการเป็นมืออาชีพ ถ้าพบว่าในคอนหลังสมาชิกวิชาชีพคนใดคนหนึ่งบกพร่องหรือขาดคุณสมบัติ สภาครูจะต้องดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพของบุคคลผู้นั้น ผู้ไม่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูย่อมไม่สามารถประกอบวิชาชีพครูได้ จากข้อกำหนดนี้ย่อมบังคับผู้ที่ประกอบวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจะต้องเร่งพัฒนาตนเอง เพราะหากครูไม่พัฒนาตนเอง ไม่สามารถ

จัดการเรียนการสอนให้เป็นที่ไปตามแนวทางการจัดการเรียนการสอน ตามแนวทางการจัดการศึกษามหาวิทยาลัยและประกันคุณภาพการศึกษาแล้วข้าราชการครูผู้นั้นก็อาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูในภายหลังได้ ดังนั้น การกำหนดให้มีกองทุนพัฒนาครูจึงเป็นการบัญญัติกฎหมายเพื่อช่วยเหลือให้ครูได้รับการพัฒนาโดยเฉพาะ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545 : 2) กล่าวสรุปถึงสภาพสังคมไทยที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในทุกๆ ด้าน ผลจากวิกฤตเศรษฐกิจทำให้อัตราการว่างงานสูงขึ้น มีปัญหาทางสังคมอื่นๆ ตามมา เช่น ความยากจน ขาดเสถียร อาชญากรรม ครอบครัวยุคใหม่ เป็นต้น คุณภาพการศึกษาของประชากรไทยโดยเฉลี่ยต่ำลง และมีมาตรฐานค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับหลายประเทศในระดับเดียวกัน การขาดเอกภาพด้านนโยบาย สถานศึกษาขาดอิสระและความคล่องตัวในการบริหารจัดการ ขาดการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน ชุมชน สถาบันทางสังคม สังคมตกอยู่ในกระแสบริโภคนิยม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวม คนส่วนใหญ่ขาดความสามารถในการกลั่นกรองคัดสรรทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย ศิลปะไทยที่ทรงคุณค่าถูกละเลย ทิศทางใหม่ของสังคมไทยในปัจจุบันและอนาคตเป็นสังคมฐานความรู้ การเรียนรู้ ความรู้ และนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมและสร้างสภาพการณ์เพื่อการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาคุณภาพ ประสิทธิภาพ และขีดความสามารถของคนส่วนใหญ่ในประเทศ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2543 : 7) ได้กล่าวถึงการนำแนวคิดในเรื่อง สมรรถนะ (Competency) มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูประบบบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐ จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

ปัญหาคุณภาพของครูผู้เป็นบุคลากรหลักของระบบการศึกษาครูที่ขาดคุณภาพย่อมส่งผลให้การเรียนการสอนขาดคุณภาพ อันส่งผลต่อเนื่องทำให้ผู้เรียนขาดความรู้ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในวิชาการที่เรียน จากรายงานการวิจัยของ มนตรี จุฬาลงกรณ์ (2543 : 106 -109) เรื่องนโยบายการผลิตและการพัฒนาครู การวิเคราะห์สถานภาพการพัฒนาครู พบว่าในอดีตการพัฒนาครูมุ่งเน้นไปเพียงรูปแบบเดียว คือ การฝึกอบรม และส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกอบรมแบบเข้ม คือครูต้องทิ้งห้องเรียนมาเพื่อเข้ารับการฝึกอบรมเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 3 วัน ถึง 2 สัปดาห์ การฝึกอบรมไม่ตอบสนองกับความต้องการของครู หลักสูตรการฝึกอบรมเน้นภาคทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ การพัฒนาที่ไม่ต่อเนื่อง และการประเมินผลยังมีจุดอ่อน นอกจากนี้ที่กล่าวมานี้แล้วยังมีปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวกับคุณภาพของครูอีกประการหนึ่งคือ ครูส่วนมากไม่พยายามพัฒนาตนเองเพื่อให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ และเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน อันเป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่างๆ ทางการศึกษาตามมา จากรายงานการประชุมสัมมนาเพื่อพิจารณารายงานการวิจัย เรื่อง นโยบายการผลิตและพัฒนาครู โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543 : 7) พบว่า ปัญหาเกี่ยวเนื่องมาจากระบบการพัฒนา คือ

ระบบการพัฒนาขาดประสิทธิภาพ ทำให้ครูได้รับการพัฒนาไม่ตรงความต้องการ การคัดเลือกครูเข้ารับการพัฒนายังใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวทำให้การพัฒนาอยู่เฉพาะกลุ่ม ครูที่ได้รับการพัฒนา ยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอนตามแนวทางใหม่ได้ และประการสำคัญ ขาดการติดตามและประเมินผลการพัฒนาเพื่อปรับปรุงระบบการพัฒนาและการพิจารณาความคิดเห็นความชอบ ในการผลิตและพัฒนาครู ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2543 : 36 - 37) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนครูสามารถเป็นครูได้ มีด้วยกัน 3 เรื่องใหญ่ ๆ เรื่องแรก ที่จะต้องเน้นให้มีในตัวนักศึกษาคือ ทักษะในทุกๆ ด้าน เพราะถ้ามีทักษะเขาจะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เรื่องที่สอง คือ ความรอบรู้ หรือวิสัยทัศน์เพื่อให้สามารถตามโลกได้ทัน และเรื่องที่สาม คือ จริยธรรม และคุณธรรม

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 เป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546 ที่ได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างระบบบริหารราชการในกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยได้รวมเอาหน่วยงานทางการศึกษาเดิมที่มีภารกิจและลักษณะเดียวกันไว้ด้วยกันคือ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัด สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ มีพื้นที่ในความรับผิดชอบ 4 อำเภอ ได้แก่อำเภอเมือง อำเภอป่าซาง อำเภอแม่ทา และอำเภอบ้านธิ มีหน้าที่หลักในการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดทั้งในระดับปฐมวัย และระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานรวมถึงมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา ตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 เพื่อให้ประชากรในวัยเรียนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง ซึ่งในปีการศึกษา 2548 มีสถานศึกษาของรัฐในสังกัด จำนวน 172 โรงเรียน กับอีก 11 สาขา มีข้าราชการครูในสังกัดทั้งในตำแหน่งสายงานผู้บริหารสถานศึกษาและสายครูผู้สอน จำนวนทั้งสิ้น 1,842 คน และมีนักเรียนรวมทั้งสิ้น จำนวน 32,066 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1. 2548 : เอกสารอัดสำเนา) จากระายงานผลการส่งเสริมการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางปฏิรูปการเรียนรู้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 โดยความเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาเห็นว่า นโยบายการปฏิรูปการศึกษาของหน่วยเหนือยังไม่เป็นเอกภาพ ครุยังไม่พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน ในขณะที่ตัวแทนชุมชน เห็นว่า การที่มีจำนวนครูไม่ครบชั้นเรียนเป็นอุปสรรคในการปฏิรูปการเรียนรู้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1.2547 : บทคัดย่อ) ดังนั้น เพื่อสนองต่อนโยบายของรัฐบาลและแผนบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2548 – 2551 ในประเด็น

ยุทธศาสตร์การพัฒนาคณะและสังคมให้มีคุณภาพ แผนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2547-2553 กลยุทธ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2548-2551 ที่มีเป้าประสงค์ให้ครูทุกคนได้มีความรู้ ความเข้าใจในประเด็นยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการพัฒนาคณะและสังคมที่มีคุณภาพ นโยบายการเร่งรัดการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการพัฒนาศักยภาพของครู ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาครูผู้ทำหน้าที่ด้านการสอน ซึ่งมีบทบาทและสัมพันธ์กับนักเรียนโดยตรง ถ้าครูผู้สอนด้อยสมรรถนะก็อาจทำให้การเรียนการสอนด้อยคุณภาพลงไปด้วยคุณภาพของการจัดการศึกษาจึงขึ้นอยู่กับครูซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาคุณภาพครูโดยการพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอน ความรู้ด้านวิชาการ ทักษะด้านวิชาชีพครู ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพครู จะช่วยทำให้ครูสามารถปฏิบัติหน้าที่การสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งผู้วิจัยในฐานะที่มีหน้าที่ราชการที่เกี่ยวข้องดูแลรับผิดชอบ เรื่องการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษา ของหน่วยงานทางการศึกษาโดยตรง ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาครูและเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีระบบ สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันปัญหา และอยู่บนพื้นฐานความต้องการของครูอย่างแท้จริง จึงต้องการที่จะศึกษาความต้องการการพัฒนาของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 ในทักษะ 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะด้านบุคลิกภาพ ทักษะด้านการจัดการเรียนการสอน และทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจะเป็นประโยชน์ในการบริหารงานบุคคล การกำหนดนโยบาย และการวางแผนดำเนินการพัฒนาบุคลากรของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 และหน่วยงานทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการการพัฒนาของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 ประจำปีการศึกษา 2548

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 สถานศึกษาในสังกัด และหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบและนำไปใช้ประโยชน์ ในด้านการกำหนด

นโยบาย การวางแผนการพัฒนาครูให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันปัญหาและบนพื้นฐานความต้องการ การพัฒนาของครูอย่างแท้จริง ตลอดจนการปรับปรุงวิธีการดำเนินการพัฒนาครูให้มีประสิทธิภาพ และ เกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนของสถานศึกษาในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 ปีการศึกษา 2548

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งศึกษาความต้องการการพัฒนาของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 เฉพาะการพัฒนาในทักษะ 3 ด้าน ดังนี้

- 2.1 ทักษะด้านบุคลิกภาพ
- 2.2 ทักษะด้านการจัดการเรียนการสอน
- 2.3 ทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนา หมายถึง กระบวนการในการจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ทักษะ และความตั้งใจในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของครู เพื่อพัฒนาตนเองและการปฏิบัติงานที่มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในทักษะ 3 ด้าน คือ ทักษะด้านบุคลิกภาพ ทักษะด้านการจัดการเรียนการสอน และทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา

2. ทักษะด้านบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคลผู้ประกอบวิชาชีพครู ทั้ง ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกภายนอก และภาวะจิตใจ ที่ก่อให้เกิดความเชื่อถือและศรัทธาแก่นักเรียน ผู้ปกครอง และประชาชนผู้พบเห็นโดยทั่วไป

3. ทักษะด้านการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ความสามารถของครูในการปฏิบัติการสอน ด้านต่างๆ อย่างชำนาญ ซึ่งครอบคลุมการวางแผนการเรียนการสอน การออกแบบการเรียนการสอน

4. ทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของครูในการนำเอากระบวนการ ระบบงาน วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการมาประยุกต์รวมกันเพื่อให้เกิดแนวปฏิบัติที่จะทำให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพสูงขึ้น

5. ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทั้งในระดับปฐมวัย และระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษาของรัฐ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1

6. สถานศึกษา หมายถึง โรงเรียนของรัฐที่จัดการศึกษาทั้งในระดับปฐมวัย และระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1

กองทดสอบ
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง